

De Rechtbank van eerste aanleg van het arrondissement I E P E R,
provincie West-Vlaanderen, er zitting houdende, wijzende in correctionele
zaken, negende kamer, heeft het volgende vonnis uitgesproken :

In de zaak vervolgd door het Openbaar Ministerie

- TEGEN -

geboren
wonende te

manègehouder,

Verdacht van :

A. Te : in de periode van 21.07.1997 tot 07.02.2003 :

Bij inbreuk op de artikelen 2, 3, 4§1, 4§2, 39§1.1° en 39§2 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning, gewijzigd bij de decreten van 7 februari 1990, 12 december 1990, 21 december 1990, 22 december 1993, 21 december 1994 en 08 juli 1996 en op art. 1 en 5 van het besluit van de Vlaamse Executieve van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams Reglement betreffende de Milieuvergunning, zonder voorafgaande en schriftelijke vergunning van de bevoegde overheid een als hinderlijk ingedeelde inrichting die behoort tot de eerste of de tweede klasse te hebben geëxploiteerd of veranderd, of zonder daarvan vooraf melding te hebben gedaan, een inrichting die behoort tot de derde klasse te hebben geëxploiteerd of veranderd, met name rijsscholen, inrichtingen voor ruiter-, draf-, ren- en mensport, inrichtingen voor verhuur en africhting van paarden en andere zadeldieren, in casu een manège met minstens 17 paarden (tweede klasse), die op de alfabetische lijst van de als hinderlijk beschouwde inrichtingen tot vaststelling overeenkomstig het bedoelde in artikel 3 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning, vermeld staan onder de respectievelijke rubrieknummers 3.2.4.

B

Met overtreding van de artikelen 1, 2, 42§1.1°, 66, 68 en 72 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, door het uitvoeren van werken, het instandhouden ervan, door het verkavelen van grondeigendommen, of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften van de bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen vastgesteld ter uitvoering van titel IV van dit decreet, om zonder voorafgaandelijke schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het College van burgemeester en schepenen, gebouwd te hebben, een grond gebruikt te hebben voor het plaatsen van één of meerdere vaste inrichtingen, afgebroken te hebben, herbouwd te hebben, een bestaande woning verbouwd te hebben, instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd,

Thans gewijzigd ingevolge het Decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999 als volgt :

Met overtreding van de artikelen 3, 4, 19, 99§1.1°, 146, 149, 160 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999 door het uitvoeren van werken, het instandhouden ervan, door het verkavelen van grondeigendommen, of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften van de ruimtelijke structuur- en uitvoeringsplannen en verordeningen, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen vastgesteld ter uitvoering van titel II van het decreet, om zonder voorafgaandelijke stedenbouwkundige vergunning, gebouwd te hebben, een grond gebruikt te hebben voor het plaatsen van één of meerdere vaste inrichtingen, een bestaande inrichting of bestaand bouwwerk afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid te hebben, instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd,

terzake op het perceel kadastraal gekend onder
oppervlakte van respectievelijk 25a08ca en 76a44ca, gelegen te
i, krachtens een akte van verdeling, verleden door het ambt van notaris
mei 1997, met name :

met een
eigendom van
te op 2

B.1. te in de periode van 21 juli 1997 tot 13 februari 1998 :

het verbouwen van een hoevegebouw, het bouwen van een kantine, het bouwen van paardenboxen, het inrichten van een binnen- en buitenpiste, het vervangen van poorten door ramen, alsook het plaatsen van een reclamepaneel, alles gebouwd en geplaatst zonder in het bezit te zijn van de voorafgaandelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen;

B.2. te in de periode van 13 februari 1998 tot 07. 02. 2003

het instandhouden van de onder B.1. vermelde constructies en inrichtingen, zonder in het bezit te zijn van de voorafgaandelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen;

C.

Met overtreding van de artikelen 1, 2, 42§1.7°, 66, 68 en 72 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, door het uitvoeren van werken, het instandhouden ervan, door het verkavelen van grondeigendommen, of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften van de bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen vastgesteld ter uitvoering van titel IV van dit decreet, om zonder voorafgaandelijke schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het College van burgemeester en schepenen, het gebruik van vergunde gebouwen te hebben gewijzigd, voor zover deze wijziging is opgesomd in een door de Vlaamse Regering vast te leggen lijst;

Thans gewijzigd ingevolge het Decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999 als volgt :

Met overtreding van de artikelen 3, 4, 19, 99§1.7°, 146, 149, 160 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999 door het uitvoeren van werken, het instandhouden ervan, door het verkavelen van grondeigendommen, of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften van de ruimtelijke structuur- en uitvoeringsplannen en verordeningen, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen vastgesteld ter uitvoering van titel II van het decreet, om zonder voorafgaandelijke stedenbouwkundige vergunning, de hoofdfunctie van een onroerend gebouwd goed geheel of gedeeltelijk te hebben gewijzigd met het oog op een nieuwe functie, voor zover deze functiewijziging voorkomt op een door de Vlaamse Regering op te stellen lijst van de verguningsplichtige functiewijzigingen;

terzake op het perceel kadastraal gekend onder
oppervlakte van respectievelijk 25a08ca en 76a44ca, gelegen te
i, krachtens een akte van verdeling, verleden door het ambt van notaris
mei 1997, met name :

met een
eigendom van
te op 2

Vonnis nr. 440

dd. 12 09. 2005

C.1. te in de periode van 21 juli 1997 tot 13 februari 1998:

het wijzigen van de bestemming van landbouwbedrijf tot manège met paardenstallingen en clublokaal, zonder in het bezit te zijn van de voorafgaandelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen (zijnde een wijziging van de hoofdfunctie van landbouw naar dagrecreatie en horeca, vergunningsplichting overeenkomstig het Besluit van de Vlaamse Regering van 14 april 2000 tot bepaling van de vergunningsplichtige functiewijzigingen);

C.2. te in de periode van 13 februari 1998 tot 07. 02. 2003:

het instandhouden van de functiewijziging onder C.1. vermeld, zonder in het bezit te zijn van de voorafgaandelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen;

Vonnis nr. 440 dd. 12.09.2005

Gezien de dagvaarding betekend aan de beklaagde, overgeschreven op het hypotheekkantoor te Leper dd. 18.2.2003, voor de som van 78,51 EUR (

Gehoord t, substituut-Prokureur des Konings, in zijn samenvatting en conclusie in de nederlandse taal.

Gehoord de beklaagde in zijn verdediging, voorgedragen door Mr. , advokaat te

Gelet op ons tussenvonnis van heropening debatten dd. 13.12.2004.

OP STRAFRECHTELIJK GEBIED:

I. De schuld

I.1. Omtrent de aan de ruimtelijke ordening te relateren inbreuken

I. Tenlastelegging B.2 en C.2.: de instandhoudingsmisdrijven.

1.1. De beklaagde wordt onder die tenlasteleggingen vervolgd om te in de periode van 13 februari 1998 tot 7 februari 2003 de constructies en inrichtingen voorwerp van tenlastelegging B.1. in stand te hebben gehouden (tenlastelegging B.2.), alsmede de functiewijzing voorwerp van tenlastelegging C.1. in stand te hebben gehouden (tenlastelegging C.2.).

1.2. Artikel 146, derde lid DRO luidt als volgt: 'De strafsanctie voor het **instandhouden** van inbreuken bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° geldt niet voor zover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdig gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden, voor zover ze geen onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaken voor de omwonenden of voor zover ze geen ernstige inbreuk vormen op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg'.

Deze wet is van toepassing op hangende misdrijven en vormde volgens één strekking in de rechtspraak een loutere strafuitsluitende verschoningsgrond (Gent, 10de kamer, 10 oktober 2003. n , *onuitgegeven*), zodat de rechtbank er toe gehouden was om deze desnoods ambtshalve toe te passen (VAN DEN WYNGAERT, C., *Strafrecht, strafprocesrecht en internationaal strafrecht in hoofdlijnen*, Maklu, Antwerpen, 2003, p.224).

Volgens een tweede strekking (Dendermonde, 15 oktober 2003, R.W.,) die aansluiting zocht bij de parlementaire voorbereidingen van het desbetreffende artikel van het decreet werd door artikel 146, derde lid DRO, het instandhoudingsmisdrijf evenwel gedepenaliseerd (BOES, M., *Notarieel bestuursrecht*, Acco, Leuven, 2004-2005, p.80 en GHYSELS, J., *Instandhoudingsmisdrijf stedenbouw: afgeschaft of niet?*, *NjW*, 2004, p.1303-1306). M.a.w. de strafsanctie geldt niet langer voorzover aan bepaalde voorwaarden niet is voldaan, namelijk het niet behoren tot één der categorieën van overtredingen aldaar opgesomd (FLAMEY, P., BOSQUET, J. en JUDO, F., *Handhavings- en verjaringsdecreet ruimtelijke ordening en stedenbouw*, Larcier, Brussel, 2004, p.15, nr.21). Of nog: het instandhoudingsmisdrijf is opgeheven, maar het blijft bij wijze van uitzondering bestaan in de drie opgesomde gevallen. De rechtbank sluit zich aan bij deze stellingname, nu deze effectief het meest lijkt overeen te stemmen met de wil van de decreetgever, zoals blijkt uit de parlementaire voorbereidingen. Zie o.a. *Parl.St.VI.Parl. 2002-03, nr.1566/7, p.4, 11-12, 15, 17, 23 en 26 met voornamelijk als spreker G. KINDERMANS en in het bijzonder Parl.St.VI.Parl. 2002-03, nr.1566/7, p.38: "De minister herinnert er aan dat het de bedoeling van het voorstel van decreet is een bouwmisdrijf niet langer meer te beschouwen als een voortdurend misdrijf en de strafbaarstelling van de instandhouding te schrappen."*

Bij arrest nr. d.d. 22 juli 2004 (rolnummers 2796 en 2839) heeft het Arbitragehof echter geoordeeld dat artikel 146, derde lid DRO een schending uitmaakt van artikel 10, 11, 12 en 14 van de Grondwet (Arbitragehof nr. 22 juli 2004, *NjW*, 2004, 1274). Daar waar het begrip 'ruimtelijk kwetsbare gebieden' beantwoordt aan de vereisten van nauwkeurigheid, duidelijkheid en voorspelbaarheid waaraan de strafwetten moeten voldoen, geldt dit niet voor de twee andere gevallen 'onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder voor de omwonenden' en 'ernstige inbreuk op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften'. Deze laatsten hebben naar het oordeel van het Arbitragehof geen voldoende nauwkeurige normatieve inhoud om een misdrijf te kunnen definiëren.

In het licht van het quasi eensluidend advies van de Raad van State dat destijds de wijziging op dat punt van het DRO voorafging (*Parl.St.VI.Parl., 2002-03, nr. , p.10*) hoefde deze zienswijze van het Arbitragehof nauwelijks verbazing te wekken.

In die omstandigheden speelde, overeenkomstig artikel 26 paragraaf 2, derde lid, 1° van de Bijzondere Wet Arbitragehof, een van de algemene uitzonderingsgronden die het geadieerde rechtscollege toelaat om - precies gelet op het identieke onderwerp van de gebeurlijke prejudiciële vraag - afbreuk te doen aan de principiële verplichting om ze opnieuw te stellen.

Uit artikel 26 paragraaf 2, derde lid, 1° van de Bijzondere Wet Arbitragehof, in samenhang gelezen met artikel 28, volgt verder dat een rechtscollege waarvoor dezelfde grondwettigheidsvraag wordt opgeworpen, zich, in de regel, moet voegen naar de oplossing die het Arbitragehof heeft

gegeven aan een vraag met hetzelfde onderwerp. Bijgevolg dienen de andere rechts-colleges dan datgene dat de prejudiciële vraag heeft gesteld, evenals hetzelfde rechtscollege dat in een andere identieke zaak uitspraak doet, zich niet meer telkens opnieuw tot het Arbitragehof te wenden (ALEN, A. en MEERSSCHAUT, F., *De prejudiciële vraagstelling aan het Arbitragehof*, 38, nr.65, in ALEN, A. en LEMMENS, P. (ed.), *Staatsrecht*, Themis, Brugge, Die keure, 2003).

Dientengevolge confirmeerde de rechtbank zich bij het beoordelen van de strafvordering in het relatief recente verleden reeds inhoudelijk aan het antwoord op de prejudiciële vraag, zoals blijkt uit het voormelde arrest van het Arbitragehof d.d. 22 juli 2004, zonder dat zij de mening was toegedaan dat er nood was om de vraag thans andermaal te stellen.

Dit nam evenwel niet weg dat het bewuste arrest nog ruimte liet voor twee interpretaties: ofwel las men het arrest zo dat artikel 146, derde lid DRO in zijn totaliteit onwettig is, ofwel werd rekening gehouden met de overweging die de eerste van drie uitzonderingsbepalingen uitdrukkelijk grondwettig acht. Deze laatste these verdiende de voorkeur (VAN HEUVEN, D. en BELEYN, J., *Verjaring van stedenbouwmisdrijven*, *NjW*, 2004, 1271-1273 en FLAMEY, P., BOSQUET, J. en JUDO, F., *o.c.*, p.28, nr.46).

Immers, het Arbitragehof had het principe van depenalisering van het in stand houden van wederrechtelijk uitgevoerde handelingen, werken of wijzigingen niet ongrondwettig bevonden. Het Hof had evenmin de strafbaarstelling van het in stand houden van dergelijke werken, handelingen en wijzigingen *in ruimtelijk kwetsbare gebieden* ongrondwettig bevonden, maar het had de ongrondwettigverklaring van artikel 146, derde lid DRO enkel en alleen gesteund op de ongrondwettigheid van de twee andere delictsomschrijvingen. Bovendien staan de verschillende onderdelen van de litigieuze handeling - zijnde artikel 146, derde lid DRO - in casu niet in een dergelijke relatie tot elkaar dat het ene onderdeel het andere bepaalt en het artikel aldus een geheel uitmaakt, maar veeleer kunnen in de kwestieuze bepaling onderscheiden gedeelten worden geïdentificeerd die ervan kunnen worden afgezonderd (voor een grondige analyse in die zin: LUST, S., *Recente ontwikkelingen in het ruimtelijk orderingsrecht: handhaving door de rechter*, 22-24, nr.34, in BOES, M. (ed.), *Administratief recht*, Themis, Brugge, Die keure, 2004).

Aldus moest worden aangenomen dat artikel 146, derde lid DRO gedeeltelijk overeenind was gebleven en in beginsel in die mate nog kon worden toegepast. Zodoende bleef de instandhouding van wederrechtelijk uitgevoerde handelingen, werken en wijzigingen gedepenaliseerd, behalve ingeval ze zich situeren in ruimtelijk kwetsbare gebieden, en enkel in dat geval is er nog sprake van een instandhoudingsmisdrijf. Intussen had ook het Hof van Cassatie overigens aansluiting gezocht bij deze stelling door te oordelen dat het voormelde arrest van het Arbitragehof niet onverenigbaar was met de wil van de decreetgever en dat artikel 146, derde lid DRO *inzoverre*

haar rechtskracht behoudt' (Cass., 23 november 2004, zoals o.a. nader besproken in FLAMEY, P. en BOSQUET, J., Instandhoudingsmisdrijf inzake stedenbouw: niet langer strafbaar, *NjW*, 23 februari 2005, 218-223).

In een recent arrest van 19 januari 2005 heeft het Arbitragehof echter de discussie definitief in die voormelde zin beslecht. Dit keer betrof het een vernietigingsarrest waarbij zowel de woorden '*voor zover ze geen onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaken voor de omwonenden*' als de woorden '*voor zover ze geen ernstige inbreuk vormen op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg*' werden vernietigd. Er werd aldus definitief geoordeeld dat enkel de omschrijving van strafbare instandhouding in ruimtelijk kwetsbare gebieden voldoet aan het legaliteitsbeginsel. De essentiële consequentie die daaraan dient verbonden te worden is dat de strafvordering voor alle instandhoudingsdelicten is vervallen, behoudens voor deze die betrekking hebben op strafbare handelingen, werken of wijzigingen gelegen in ruimtelijk kwetsbare gebieden.

1.3. In het voorliggend geval situeren de kwestieuze bouwwerken die het voorwerp uitmaken van de tenlasteleggingen zich volgens het gewestplan in *agrarijsch gebied*. hetgeen geenszins een kwetsbaar gebied is in de zin van artikel 146, vierde lid DRO. In die omstandigheden is het instandhoudingsmisdrijf op zichzelf niet langer strafbaar, zodat alleen al gelet daarop de vrijspraak voor tenlastelegging B.2. en C.2. zich opdringt.

2. Tenlastelegging B.1. en C.1.: de bouwmisdrijven

2.1. De beklaagde wordt onder die tenlasteleggingen vervolgd om te in de periode van 21 juli 1997 tot 13 februari 1998 zonder voorafgaandelijke stedenbouwkundige vergunning een hoevegebouw te hebben verbouwd, een kantine te hebben gebouwd, paardenboxen te hebben gebouwd, een binnen- en buitenpiste te hebben ingericht, poorten door ramen te hebben vervangen en een reclamepaneel te hebben geplaatst (tenlastelegging B.1.), alsmede wegens het zonder stedenbouwkundige vergunning wijzigen van de bestemming van het kwestieus onroerend goed van landbouwbedrijf tot manège met paardenstallen en clublokaal (tenlastelegging C.1.).

2.2. Dat de beklaagde de bewuste verbouwingen heeft uitgevoerd zonder voorafgaandelijke vergunning betwist zij hoegenaamd niet. Zij vraagt echter wel ontslag van rechtsvervolgning en dit onder verwijzing naar de regularisatievergunning die zij onlangs kon bekomen.

2.3. Door het schrappen van het misdrijf van instandhouding - onder voorbehoud van die ene

hoger geschetste resterende uitzondering - is het stedenbouwmisdrijf vanaf nu een aflopend misdrijf, zodat de verjaring voortaan een aanvang neemt vanaf de voltooiing van de onvergunde werken of handelingen (FLAMEY, P., BOSQUET, J. en JUDO, F., *Handhavings- en verjaringsdecreet ruimtelijke ordening en stedenbouw*, Larcier, Brussel, 2004, p.29, nr.47). De verjaringstermijn is op zichzelf met 5 jaar onveranderd gebleven, maar kan worden onderbroken door stuitings- en schorsingsdaden. De verjaring van de strafvordering is van openbare orde, hetgeen impliceert dat de rechter desgevallend ambtshalve deze grond van verval moet invoeren (Cass., 4 juli 1904, *Pas.*, en Cass., 19 oktober 1987, *J.T.T.*, Dit brengt tevens met zich mee dat de rechtbank noodzakelijkerwijze de datum of de periode van uitvoering van het aflopend misdrijf zal dienen te bepalen teneinde de berekening van de verjaringstermijn door te voeren.

In casu, werden de onvergunde werken voleindigd in februari 1998. Binnen de verjaringstermijn van 5 jaar werden er evenwel een aantal nuttige stuitingsdaden gesteld waaronder bijvoorbeeld nog door het kantschrift uitgaande van het openbaar ministerie van 20 maart 2002 (stuk 70). Door die stuitingsdaad, dewelke werd gesteld binnen de aanvankelijke termijn van 5 jaar, begon er op dat moment een nieuwe termijn van 5 jaar te lopen. Dientengevolge kan er op heden onmogelijk tot de verjaring van de misdrijven besloten worden.

2.4. De uitgevoerde werken waren vergunningsplichtig. Artikel 99,§1, 1^e en 6^e DRO is duidelijk. Alleen al het feit dat de beklaagde terzake een regularisatieprocedure heeft gevoerd, bewijst dit trouwens. Zij bekwam overigens relatief recent op 13 september 2004 door toedoen van het CBS te ook een effectieve regularisatievergunning. Deze post factum regularisatie laat evenwel onverlet dat aangaande de periodes van incriminatie die door het openbaar ministerie in de dagvaarding zijn voorzien, er op dat moment geen rechtsgeldige bouwvergunning voorhanden was. De tenlasteleggingen B.1. en C.1. blijven dus onverkort bewezen en strafwaardig.

1.2. Omtrent de inbreuken op het milieustrafrecht

1. De beklaagde wordt tevens vervolgd om te in de periode van 21 juli 1997 tot 7 februari 2003 bij inbreuk op het decreet betreffende de milieuvergunning zonder voorafgaande en schriftelijke vergunning van de bevoegde overheid een als hinderlijk ingedeelde inrichting die behoort tot de tweede klasse te hebben geëxploiteerd of veranderd, met name een manège met minstens 17 paarden (tenlastelegging A.).

2. De tenlastelegging wordt als dusdanig evenmin betwist. De beklaagde werpt echter wel op dat zij sedert bijzonder recent ook over een regulariserende vergunning betreft voor wat betreft die milieuproblematiek en vraagt om die redenen ontslag van rechtsvervolging.

3. De beklaagde droeg in de door het openbaar ministerie geviseerde periode feitelijke en juridische verantwoordelijkheid voor de uitbating van de ruiterschool-manège. Er werden ter plaatse 17 paarden gestald en er was tevens een kantine voorzien. Op die locatie had zij de vroegere exploitatievergunning van het gemengd landbouwbedrijf van overgenomen dienstig voor o.a. 65 grote zoogdieren (stuk 8-10) en daarvan bekwam zij akte door het CBS te op 13 oktober 1997 (stuk 11-13). Het vergunningsloos wijzigen van een dergelijk landbouwbedrijf naar een paardenmanège met kantine maakt echter ontegensprekelijk een wijziging van inrichting uit. De beklaagde beaamde ten andere destijds bij herhaling dat een wijziging op het stuk van de milieuvergunning noodzakelijk was (stuk 19 en 37).

Het is correct dat de beklaagde recent op 6 juni 2005 door het CBS te een milieuvergunning bekwam waarbij de wijziging aan een bestaande exploitatie van een inrichting klasse 2 werd vergund voor een paardenmanège, met die verstande evenwel dat deze beperkt werd tot 19 paarden (stuk 14 rechtplegingsdossier). Ten onrechte evenwel poogt zij op die manier ontslag van rechtsvervolging te bewerkstelligen.

De post factum vergunning is immers een gegeven dat zijn rol kan spelen in het kader van de straftoemeting, maar neemt niet weg dat de beklaagde in de geviseerde misdrijfperiode van 21 juli 1997 tot 7 februari 2003 heeft geëxploiteerd zonder de geijkte milieuvergunning en aldus daarvoor strafbaar blijft. Tenlastelegging A. is wel degelijk bewezen.

II. Eenheid van opzet

De beklaagde pleegde de feiten sub **B.1.** en **C.1.** met éénzelfde misdadig opzet, zodat er overeenkomstig artikel 65 Sw. slechts één straf dient te worden opgelegd, namelijk de zwaarste.

III. De straftoemeting

3.1. De beklaagde is jaar en haar strafblad telt een eenmalige veroordeling uit 1997 wegens valsheid in geschrifte en oplichting waarvoor haar de gunst van de opschorting werd verleend.

3.2. Luidens artikel 4 DRO is de ruimtelijke ordening gericht op een duurzame ruimtelijke ontwikkeling waarbij de ruimte beheerd wordt ten behoeve van de huidige generatie, zonder dat de behoeften van de toekomstige generaties in het gedrang gebracht worden. Daarbij moeten de ruimtelijke behoeften van de verschillende maatschappelijke activiteiten gelijktijdig tegen elkaar

afgewogen worden. En er moet bij die afweging rekening gehouden worden met de ruimtelijke draagkracht, de gevolgen voor het leefmilieu en de culturele, economisch, esthetische en sociale gevolgen, met streven naar ruimtelijke kwaliteit.

De doelstellingen van de ruimtelijke ordening geven dan ook dat zij alleen de behartiging van het algemeen belang op het oog hebben. De ruimtelijke ordening is er duidelijk op gericht de ordening van een bepaald gebied in een ruimer verband te bekijken. Daarbij moeten alle belangen aan bod komen die in dat gebied vertegenwoordigd zijn. Dat betekent niet dat het privé belang a priori moet worden uitgesloten. Maar er kan slechts rekening mee worden gehouden in zoverre het als het ware toevallig met het algemeen belang samenvalt.

In casu, is de beklaagde lichtzinnig te werk gegaan door haar uitbating te wijzigen van een landbouwbedrijf in een paardenmanège met kantine en daaraan op het stuk van de ruimtelijke ordening geen aandacht te besteden.

3.3. Bovendien passen daarnaast het groeiend milieubewustzijn en de steile opgang van het milieurecht in een ruimere maatschappelijke evolutie die zich reeds een aantal decennia doorzet, met name de ontwikkeling van de sociale verzorgingsstaat. De overheid treedt daarbij regulerend op in talloze domeinen van de samenleving met het oog op het collectief welzijn. Ook de aandacht voor de bescherming en de zorg voor het leefmilieu kadert daarin en dit ter bescherming van de burgers. Dit recht is overigens opgenomen in artikel 23, 4° van de Grondwet. Als onderdeel van het milieubeleid en van het handhavingsrecht sensu lato, is strafrechtelijke handhaving daarbij onontbeerlijk. Dit geldt vanzelfsprekend evenzeer voor wat betreft het specifieke milieucompartimenten toezicht op hinderlijke inrichtingen waarvan in de huidige zaak sprake is en dewelke door de hoger bewezen verklaarde tenlastelegging A., wordt gevisieerd.

Andermaal is de beklaagde eigengereid te werk gegaan door haar uitbating te wijzigen van een landbouwbedrijf in een paardenmanège met kantine zonder aandacht voor de onvermijdelijke milieu-technische achtergrondproblematiek.

3.4. Gelet op wat voorafgaat is de rechtbank van oordeel dat er in de huidige zaak niet kan ingegaan worden op het verzoek om de gunst van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling te gelasten. De feiten zijn daartoe op zichzelf te zwaarwichtig en daarenboven is er geen enkele aanwijzing dat het opleggen van een bestraffing zoals hierna bepaald aan de beklaagde overdreven sociaal of professioneel nadeel zal toebrengen. In acht genomen de aard van de feiten dringt er zich zodoende een maatschappelijke terechtwijzing op in de vorm van een straf. Bovendien adviseerde ook het openbaar ministerie terzake ongunstig en bekwam de beklaagde vroeger reeds in een andere strafzaak de gunst van de opschorting.

3.5. Gelet op wat voorafgaat, is een bestraffing onder de vorm van een geldboete noodzakelijk. De tenuitvoerlegging ervan kan evenwel ten dele met uitstel worden toegestaan. De beklaagde voldoet daartoe aan de wettelijke toepassings-voorwaarden, nu zij enerzijds in het verleden nog niet veroordeeld is geweest tot een criminele straf of tot een hoofdgevangenisstraf - zelfs met uitstel - van méér dan twaalf maanden en er zich anderzijds geen veroordeling opdringt van straffen met meer dan vijf jaar. De rechtbank kan daarenboven niet om de vaststelling heen dat intussen, zowel op het vlak van de ruimtelijke ordening als op milieuvlak, een regularisatievergunning is bekomen hetgeen een verzachtende randfactor is en toelaat het met uitstel te verlenen gedeelte in de globale bestraffing te laten doorwegen.

- met betrekking tot de toepassing van de Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro:

(i) Het feit dat ten grondslag ligt aan tenlastelegging **A.** werd gepleegd **voor** en **na** 1 januari 2002, zodat wat betreft de uit te spreken geldboete deze rechtstreeks in euro dient te worden uitgedrukt en de opdecimen gebracht worden op veertig bij toepassing van artikel 2 en 4 eerste en negende alinea van de wet van 26 juni 2000.

(ii) De rechtbank stelt vast dat de feiten **B.1.** en **C.1.** dateren van vóór 1 januari 2002 zodat zij, in overeenstemming met artikel 15.1. van het B.U.P.O., het artikel 7.1. E.V.R.M. en met toepassing van artikel 2, tweede lid Sw. de minst zware straf zal toepassen, namelijk diegene ten tijde van het misdrijf bepaald.

Concreet betekent dit dat de rechtbank de artikelen 2 en 4 van de wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet (*B.S.*, 29 juli 2000, in werking op 1 januari 2002) niet zal toepassen.

Immers door de wijziging van de Opdecimenwet van 5 maart 1952, waarbij "1990" opdecimen vervangen werd door "40" (vermenigvuldigd met 5 in plaats van 200) en "990" opdecimen vervangen werd door "15" (vermenigvuldigd met 2,5 in plaats van 100) brengen voormelde wet en/of decreet een marginale verhoging van de boetes (0.84975%) teweeg.

De rechtbank zal dus na toepassing van het Europees recht, meerbepaald artikel 14 van de Verordening (EG) nr.974/98 van de Raad van 3 mei 1998 over de invoering van de euro (PB L 139 van 11 mei 1998), de artikelen 4 en 5 van de Verordening (EG) nr. 1103.97 van de Raad van 17 juni 1997 over enkele bepalingen betreffende de invoering van de euro (PB L 162 van 19 juni 1997), artikel 1 van de Verordening (EG) nr. 2866/98 over de omrekeningskosten tussen de euro en de munteenheden van de lidstaten die de euro aannemen (PB L 359 van 31 december 1998) en van artikel 3 van de Eurowet van 30 oktober 1998, de opdecimen blijven toepassen die golden op

Vonnis nr. 440 dd. 12.09.2005

het ogenblik van het plegen van de weerhouden feiten namelijk "1990" opdecimen (vermenigvuldigingscoëfficiënt "200"), hetzij "990" opdecimen (vermenigvuldigingscoëfficiënt "100").

De toepassing van artikel 2 tweede lid van het Sw. geldt niet voor wat betreft de bijdrageverplichting tot financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden (geen straf: Cass., 8 oktober 1996, *Arr.Cass.*, de forfaitair bepaalde kosten (bij toepassing van artikel 1 en 2 van het K.B. van 11 december 2001 bepaald op 25 euro) en de gerechtskosten, dewelke allen rechtstreeks in euro kunnen worden uitgedrukt.

DE HERSTELMAATREGEL:

1. De gemachtigde ambtenaar heeft op 9 april 2001 (ontvangen op het parket op 10 april 2001) zijn herstellvordering ingeleid, dewelke er toe strekte de plaats in de oorspronkelijke toestand te herstellen onder verbeurte van een dwangsom (stuk 56-59).
2. Thans blijkt dat op 6 juni 2005 door het College van Burgemeester en Schepenen van een vergunning werd afgeleverd. Dientengevolge deelt de beklaagde mee dat de herstellvordering zonder voorwerp is geworden en verzoekt zij dat het verval op dat punt zou worden vastgesteld.
3. In geval van post factum regularisatie van de gevolgen van een stedenbouwmisdrijf middels een regularisatievergunning impliceert dit effectief dat herstel niet meer kan worden gevorderd, spijts het destijds begane misdrijf blijft bestaan. Het is daarbij zelfs irrelevant dat de regularisatievergunning op het moment van de uitspraak nog niet definitief is geworden (DEBERSAQUES, G., *Handhaving*, in HUBEAU, B. en VANDEVYVERE, W., (ed.), *Handboek ruimtelijke ordening en stedenbouw*, Die Keure, 2004, p.873, nr.157 en Cass., 27 maart 2001, A.J.T. met noot P. LEFRANC). De rechtbank stelt aldus vast dat de herstellvordering zonder voorwerp is geworden.

OM DEZE REDENEN, en bij toepassing van art. 2 lid 2, 38, 40, 60, 65 van het Strafwetboek: art. 2, 3, 4§1, 4§2, 39§1.1 en 39§2, gew. decreten 7.2.1990, 12.12.1990, 21.12.1990, 22.12.1993, 21.12.1994 en 8.7.1996; art. 1 en 5 besluit Vlaamse Executieve dd. 6.2.1991; art. 1, 2, 42§1.1 en 7), 66, 68 en 72 decreet 22.10.1996, thans art. 3, 4, 19, 99§1.1 en 7), 146, 149 en 160 decreet 18.5.1999;

Vonnis nr. 440 dd. 12 09. 2005

art. 162, 163, 182, 184, 189, 190, 191, 194, 195 van het wetboek van strafvordering; art. 2, 11, 12, 14, 30, 31, 32, 34, 35, 37, 40, 41, 68 van de wet van 15.6.1935; art. 1, 2 en 3 van de wet van 5.3.1952, laatst gewijzigd door art. 36 van de wet van 7.2.2003;

art. 28 en 29 van de wet van 1.8.1985, gew. wetten 24.12.1993 en 22.4.2003, het K.B. van 19.12.2003 en art. 36 wet 7.2.2003;

art. 91 K.B. 28.12.1950, gew. art. 1 K.B. 29.7.1992, art. 1 K.B. 23.12.1993 en art. 1 K.B. 11.12.2001; art. 15.1 Internationaal Verdrag inz. Burgerlijke en Politieke Rechten; art. 7.1 E.V.R.M.; art. 14 EG-verordening nr. 974/98 Raad dd. 3.5.1998; art. 4 en 5 EG-verordening nr. 1103/97 Raad dd. 17.6.1997; art. 1 EG-verordening nr. 2866/98 Raad dd. 31.12.1998; art. 3 wet 30.10.1998; art. 2 en 4 wet 26.6.2000;

art. 1bis, 3, 6, 8 en 14 van de wet van 29.6.1964, gewijzigd bij de Wet van 9.1.1991, de wet van 10.2.1994, de wet van 11.7.1994, de wet van 22.3.1999 en laatst gewijzigd door de wet van 17.4.2002;

DE RECHTBANK, rechtdoende op tegenspraak:

1. Ontslaat de beklaagde **van rechtsvervolging voor de tenlasteleggingen B2 en C2.**

2. Veroordeelt de beklaagde :

- voor de tenlastelegging A tot een geldboete van 250 EUR, te verhogen met 40 opdecimen en alzo gebracht op 1.250 EUR of een vervangende gevangenisstraf van vijfenzeventig dagen.

Zegt dat die geldboete van 250 EUR en die vervangende gevangenisstraf als volgt **gesplitst** worden:

- 175 EUR, te vermeerderen met 40 opdecimen en alzo gebracht op 875 EUR of een vervangende gevangenisstraf van 53 dagen met **uitstel** van tenuitvoerlegging gedurende een termijn van **drie jaar**;

- 75 EUR, te vermeerderen met 40 opdecimen en alzo gebracht op 375 EUR of een vervangende gevangenisstraf van 22 dagen **onvoorwaardelijk**.

- en voor de tenlasteleggingen B1 en C1 samen tot een geldboete van 6,20 EUR, te verhogen met 1.990 opdecimen en alzo gebracht op 1.240 EUR of een vervangende gevangenisstraf van vijfenzeventig dagen.

Zegt dat die geldboete van 6,20 EUR en die vervangende gevangenisstraf als volgt **gesplitst** worden:

- 4,34 EUR, te vermeerderen met 1.990 opdecimen en alzo gebracht op 868 EUR of een vervangende gevangenisstraf van 53 dagen met **uitstel** van tenuitvoerlegging gedurende een termijn van **drie jaar**;

- 1,86 EUR, te vermeerderen met 1.990 opdecimen en alzo gebracht op 372 EUR of een vervangende gevangenisstraf van 22 dagen **onvoorwaardelijk**.

Vonnis nr. 440 dd. 12. 09. 2005

Met betrekking tot de herstelmaatregel:

Verklaart de herstellvordering zoals op 9 april 2001 (ontvangen op het parket op 10 april 2001) door de gemachtigde ambtenaar geformuleerd en er toe strekkende onder verbeurte van een dwangsom de plaats in de oorspronkelijke toestand te herstellen (stuk 56-59), zonder voorwerp.

Beveelt dat huidig vonnis op de kant van de overgeschreven dagvaarding of van het overgeschreven exploit ingeschreven zal worden op de wijze bepaald in artikel 84 van de hypotheekwet en bij gebreke aan een overschrijving als bedoeld in het eerste lid van artikel 160 DRO, huidig vonnis ingeschreven dient te worden op de kant van de overschrijving van de titel van verkrijging.

Gezien de bovenstaande correctionele veroordelingen, verplicht tevens de veroordeelde om bij wijze van bijdrage tot de financiering van het Fonds, ingesteld bij art. 28 van de Wet van 1.8.1985, te betalen: tweemaal een bedrag van **TIEN EUR**, te verhogen met 45 opdecimen en alzo gebracht op telkenmaal **55 EUR**.

Verwijst de beklaagde in de kosten jegens de openbare partij, reeds begroot op 99,46 EUR.

Legt de beklaagde een **vergoeding** van **25 EUR** op, bij toepassing van artikel 91, 2de lid. van het K.B. van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, vervangen door het K.B. van 29 juli 1992 en gewijzigd door het K.B. van 23 december 1993 en artikel 1 van het koninklijk besluit van 11 december 2001 (*B.S.*, 22 december 2001, in werking op 1 januari 2002).

**Aldus gewezen en uitgesproken in openbare terechtzitting van
MAANDAG, TWAALF SEPTEMBER TWEEDUIZEND EN VIJF.**

Aanwezig: ☐ ,alleenzetelend rechter,
☐ ,substituut-Prokureur des Konings,
☐ ,afgevaardigd adjunct-griffier